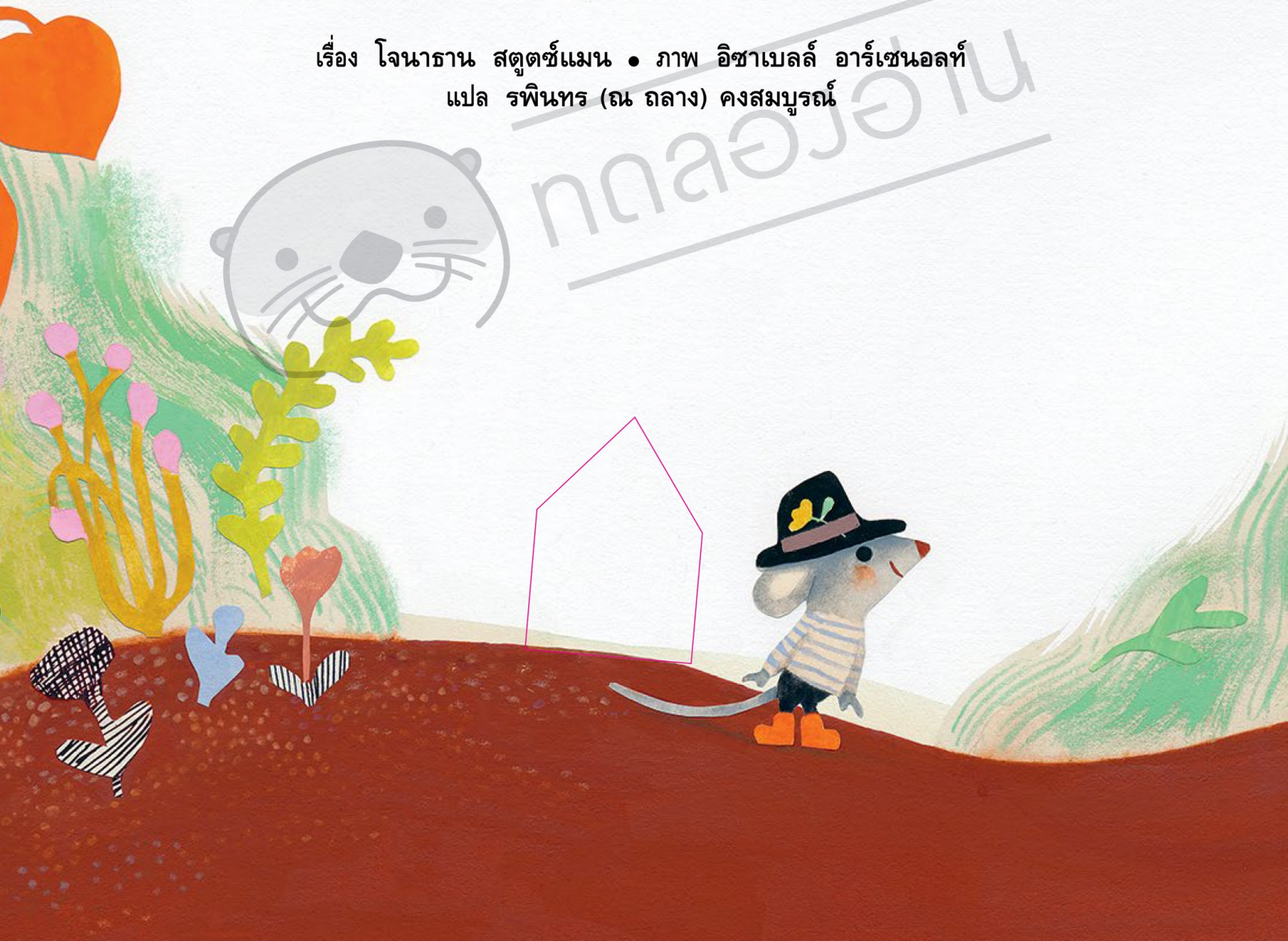

บ้านหลังใหญ่ ของหนูตัวเล็ก

THE MOUSE WHO CARRIED A HOUSE ON HIS BACK

เรื่อง โจนาธาน สตูดซ์แมน • ภาพ อีซาเบลล์ อาร์เซนอลท์
แปล รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

วินเซนต์คือเจ้าหนูผู้สวมรองเท้าบู๊ต
สวมหมวก และแบกบ้านไว้บนหลัง

เขาเดินทางมาแสนไกล
และเคยอาศัยอยู่มาแล้วแทบทุกที่
แต่วันนี้วินเซนต์จะอยู่ที่นี้
เพราะเขารู้ว่าที่นี่ต้องการเขา

เนินเขาที่วินเซนต์ยืนอยู่ตรงนี้เป็นเนินเขาธรรมชาติลูกหนึ่ง
มีทางที่ถูกเดินย่ำจนเรียบ ต้นหญ้าเขียวสองข้างทางขึ้นสูง
มองเห็นท้องฟ้าทอดยาวไกลออกไป

วินเซนต์ถอดรองเท้าบู๊ต
ถอดหมวก
และวางบ้านของเขาลง

ไม่นาน นักเดินทางตัวหนึ่งก็กระโดดมาตามทางเดิน

“สวัสดีจ๊ะ” วินเซนต์ทักทาย

“ไม่เห็นจะดีตรงไหน” เจ้ากบตัวใหญ่ร้องตอบ

“ฉันกระโดดไม่ได้หยุดมาตั้งแต่เช้าแล้ว

เมื่อยขาซะมิด กระโดดต่อไปไม่ไหวแล้วเนี่ย”

“ถ้าอย่างนั้น” วินเซนต์ตอบ

“มานั่งพักขาที่นี่ก่อนสิ ในบ้านของฉันนี่แหละ”

“บ้านเธอนะหรือ” เจ้ากบตัวใหญ่เยาะเย้ย

“หลังเล็กกระจุ๋มจิ๋มเกินไปสำหรับกบตัวใหญ่อย่างฉันมั้ง”

แต่เจ้ากบตัวใหญ่เข้าใจผิดถนัด
เพราะบ้านของวินเซนต์ใหญ่กว่าที่เห็นมากมายนัก

ขณะที่พระอาทิตย์ลอยสูงขึ้น แมวตัวหนึ่งก็เดินผ่านมา

“นายนี้เป็นหนูที่ดูดีไม่เบาอะ” เจ้าแมврื่องทัก

“แต่ฉันเดินทางมาไกลแสนไกล แล้วก็หิวมากๆ ด้วย
นายคงเป็นของว่างที่เคี้ยวเพลินดีเชียวละ”

“คงไม่ดีหรอกจ๊ะ” เจ้าหนูตอบอย่างสุภาพ

“แทนที่นายจะกินฉันเป็นอาหาร ฉันว่านายมากินอาหารเย็นกับฉันดีกว่า
ฉันมีรังผึ้งสดจ๋าและนมอุ่นๆ ให้นายด้วยนะ”

“โอ้โฮ” เจ้าแมврื่องขึ้น

“ฟังดูน่าอร่อยจริงๆ แต่ฉันไม่แน่ใจว่า
ฉันจะเข้าไปในห้องครัวของนายได้หรือเปล่านะสิ”

